

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, 1680

173. An excommunicatus privetur fructibus beneficij ante
excommunicationem legitimè obtenti? Et si excommunicatus sit pauper, &
fructibus indigeat, ut sustentetur, an possit aliquid de fructibus ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76372)

est, ergo etiam est incapax ad accipiendum beneficium, atque ita talis acceptatio nulla erit. Sed respondentur, hoc argumentum solum probare illam acceptationem non esse validam quantum ad acquisitionem juris, quod etiam nos fatemur, non tamen esse invalidam, quantum ad consensum declarationem, in quo sensu procedit nostrae conclusionis doctrina; itaque si post talem acceptationem absoluitur ab excommunicatione, non est opus alia nova collatione, aut acceptatione, sed cum primum absoluitur, acquirit jus in beneficium, & non antea: unde si post absolutionem moriatur, illud beneficium vacat de novo; sed verò si moriatur antequam absoluitur sit, etiam post acceptationem, quia in hoc posteriori casu nondum beneficium acquisierat, & ita non vacat de novo, quod attendendum est, ut sciatur ad quem ejus collatio pertineat. Ex quo infero quod si ille, qui ante excommunicationem obtinuerit literas ad beneficium vacaturum, tempore quo vacat, si sit excommunicatus, poterit illud acceptare virtute Bullarum, & acceptatio erit valida, ita ut post absolutionem non desideretur nova acceptatio, sed sola collatio, quia literae ad beneficium vacaturum non conferunt jus sine collatione, cum solum promittant collationem, quae fieri nequit durante excommunicatione, neque opus est ut fiat postea, & idem est de antiquiori Canonico, qui licet sit excommunicatus, potest valide acceptare pinguiorum praebendam, licet collatio suspendenda sit, donec absoluitur. Et ita hanc posteriorem sententiam praeter Doctores citatos ex Vasquez docet Turrianus lib. 2. disp. 16. dub. 2. & Mercerus de Sacram. 3. p. quest. 21. dub. 8.

RESOL. CLXXIII.

An excommunicatus privetur fructibus beneficij, ante excommunicationem legitime obtenti?

Et si excommunicatus est pauper, & fructibus indigeat ut sustentetur, an possit aliquid de fructibus percipere? Ex part. 5. tract. 9. Ref. 104.

Affirmative respondet Filiucius tom. 1. tract. 12. cap. 5. num. 129. Vgolinius de cens. tab. 2. cap. 12. Covarr. lib. 2. var. cap. 13. num. 8. Suarez de cens. disp. 13. sect. 2. Toletus lib. 1. cap. 13. & Mercerus in 3. p. 21. dub. 8. num. 6. quia, ait ille in c. pastoralis, de appellationibus, significat quod excommunicatus non faciat fructus suos, & simul rationem dat his verbis: Illi proventus Ecclesiastici merito subtrahuntur, cui Ecclesiae communio denegatur, quamquam particularius probari possit, quod excommunicatus sit ab officio suspensus, ergo etiam à fructibus, quia datur beneficium propter officium, sicut merces propter opus; favent enim verba capituli, si bene expendantur, est enim sermo de illo, in quem sententia excommunicationis lata est, & dicitur consequenter ipsum beneficium spoliari posse; id est, administratione & fructibus beneficiorum, deinde hunc effectum non impedit propter interpositam appellationem, eò quod excommunicatio secum trahat executionem. Verbum quoque, *subtrahuntur*, sonat ipsum factum, non autem praecceptum iudici privationis impositum.

2. Sed contrariam sententiam tenet Coninch de Sacram. disp. 14. dub. 9. num. 81. & Hurtadus disp. 6. de excomm. diff. 1. num. 2. ubi citat Vasquez & Navarr. & docet excommunicationem majorem non privare fructibus beneficij, ac proinde excommunicatum posse adhuc licet percipere fructus sui beneficij, dummodo per se, aut Vicarium satisfaciatur officio, & merito; quia excommunicatio ex eo quod generaliter est privatio communione fidelium, non privat dictis fructibus.

Tom. V.

fructibus, quia perceptio eorum non est communicare cum fidelibus, quia cuilibet excommunicato conferri possent, nec excommunicatio privat illos iure aliquo peculiari, quia si aliquo, maxime iure dicti cap. *pastoralis*, eo autem non fit, quia in eo cap. tantum est sermo de subtractione faciendâ per iudicem media sententia nova superaddita excommunicationi, quod illi, qui consulit Pontificem, supponit; interrogat enim an excommunicatus, qui excommunicatione jam incurta appellavit, possit, non obstant appellatione denunciari, seu publicari excommunicatus, & ad tempus spoliari beneficiis, id est proventus beneficiis; supponit ergo excommunicatione non spoliari, quia potius interrogaret, an excommunicatione ipsa maneret spoliatus, & Pontifex eo supposito responderi posse denunciari, & ei merito subtrahi proventus; sententia verò superaddita iudicis, sicut etiam actu superaddito excommunicationi denunciatur, & haec omnia docet Hurtado ubi supra, qui etiam addit, quod i quamvis de rigore juris excommunicatus eo ipso absque nova sententia iudicis esset privatus fructibus sui beneficij, consuetudine tamen non privatur, quia dicto iuri, quamvis esset, fuisset dicta consuetudine derogatum, & hanc opinionem tanquam probabilem admittit etiam Praepositus in 3. part. questione 2. de excomm. dub. 11. n. 68. ubi sic ait: Notandum communiori sententia excommunicatum privari fructibus beneficij antea obtenti, ex 8. verum, cap. *pastoralis*, de appellationibus, ex quo communius docetur ipso facto eis privari, & suos non facere, ac proinde obligari ad eorum restitutionem ante omnem sententiam. Aliqui tamen censent non privari ipso facto fructibus. Ita glossa in §. cit. ver. *subtrahuntur*, Avila c. 6. cit. disp. 6. dub. 1. Rebuffus repetit. in c. postulationis, num. 8. de clerico excommunicato & excommunicante; citatus à Suar. disp. 13. sect. 2. in fine, qui sentit saltem ex consuetudine non privari, ex qua sententia sequitur non teneri ad eorundem restitutionem ante sententiam iudicis, quod non videtur omnino improbabile, cum contrarium non sit ita evidens. Ita ille. Unde Mercerus ubi supra, licet suam opinionem putet esse veram ex dispositione juris, addit quod quia non solet excommunicatus privari fructibus beneficij sui, potest se conformare huic consuetudini, quia cum jus illud sit positivum, potest ei derogari per contrariam consuetudinem.

3. Sed stando in prima opinione, quaeritur, an si excommunicatus sit pauper, & fructibus indigeat ut sustentetur, possit aliquid de fructibus percipere? Affirmat Avila 2. part. disp. 6. dub. 5. conclus. 5. ejus fundamentum est, quod iste potest fructus restituendos dare pauperibus, ergo potest reservare sibi, cum non videatur peioris conditionis, quam ceteri pauperes. Confirmatur. Nemo obligatur rem alienam restituere, quia indiget ad sui sustentationem, ergo. Sed contrarium tenet Cornejo in 3. part. tract. 5. de cens. disp. 10. §. 6. dub. un. n. 4. quia cum haec sint bona Ecclesiae, non potest contra ejus voluntatem sibi usurpare quovis praetextu necessitatis non extremæ, quæ hic esse non potest, cum iste excommunicatus possit pro sua voluntate à contumacia discedere, & fructus percipere, & victum alio modo sibi procurare.

RESOL. CLXXIV.

An Beneficiarius, si incidat in excommunicationem, sit privatus fructibus, redditibus, seu distributionibus beneficij?

Sive excommunicatus sit curator animarum, sive

1 3

Cano